

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗
สติเป็นพื้นฐานแห่งการปราบกิเลส

ก่อนจ้งหัน

พระมาภาวนา ภาวนาแบบไหนล่ะ เราเคยพูดเสมอว่า สติเป็นพื้นฐานของความเพียร ถ้าไม่มีสติแล้วเป็นขอนซุงทั้งนั้นแหละ สติเป็นสำคัญ ถ้าสติได้จับติดแน่นแล้วกิเลสจะไม่เกิด ในเวลาสติติดแน่นอยู่กับใจไม่ให้เปลว เพราะกิเลสจะเกิดขึ้นจากสังขารความคิดปรุง เปลวเมื่อไรสังขารออก กิเลสออกไปกว้านเอาไฟมาเผาเรา จำให้ตึนะคำนี้ล่ะ สติเป็นสำคัญ บีบบังคับไว้ทั้งวันกิเลสไม่เกิดทั้งวัน นั่น พอสติเปลวความคิดปรุงนี้เกิดละเกิดขึ้นมาบีบบังคับกิเลสออกพร้อม มันตันอยู่นั่น บังคับไว้ให้มันตึช

ถ้าลงสติดีแล้วยังไงตั้งได้ นักภาวนาเราใครมีสติดี ตั้งสติดีเท่าไรมีหวังที่จะตั้งรากฐานของจิตใจเพื่อความสงบร่มเย็นได้ ถ้าสักแต่ว่าทำๆ ตายทิ้งเปล่าๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไรนะ การพูดทั้งนี้เราได้ผ่านมามากแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้มาสอนหมู่เพื่อนนี่ถอดออกมาจากหัวใจ ทั้งผิดทั้งถูกเป็นครูเป็นอาจารย์ทั้งนั้นนำมาสอนได้ทั้งหมด ให้ตั้งสติให้ตึนะความเพียร อะไรก็ตามไม่หนีจากสติไปได้ จากนั้นก็สัมปชัญญะรอบตัวไป สติจ่ออยู่กับที่ สัมปชัญญะรอบตัว หน้าที่การงานทุกอย่างเป็นสัมปชัญญะไป สติ-สัมปชัญญะมันชานไปด้วยกันนั่นละ

นี่สงสารหลังไหลเข้ามาๆ ไม่มีวันบกกบางเลยพระ ครั้นออกไปแล้วไม่ทราบว่าได้หน้าได้หลังอะไร พระที่ออกไปจากวัดป่าบ้านตาดนี้มากจริงๆ ไม่ใช่บ่อยๆ นะ แต่มันไปไหนหมดก็ไม่รู้ ฉิบหายหมด ไม่มีโผล่ขึ้นตรงไหนว่าพอมือมีเสียงเป็นที่น่ากราบไหว้บูชาหายเงียบๆ ปลาฉลามเอาไปกินหมด นี่ละเรื่องความเพียรแบบนี้จ่มทั้งนั้น ต้องเอาจริงเอาจ้งชิตทำอะไร อย่าแหละๆ แหละๆ พุทธศาสนาของเราไม่มีคำว่าแหละแหละ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่ากิจจ้อยการใหญ่เป็นการเป็นงานทั้งนั้น ทำด้วยความจ้งใจๆ ทำอะไรไม่ค่อยผิดพลาดนะ ถ้าสติไม่มีนี่ทำอะไรก็เถอะแหกเหลวไปหมด ใช้ไม่ได้ จำให้ดี

ตั้งให้ตึสติ ให้มันอยู่กับจิตกิเลสจะไม่เกิด แม้จะมีอยู่ก็ไม่เกิด เกิดขึ้นจากสังขารสังขารถูกผลักดันออกมาจากกิเลสออกมาเป็นสังขาร ก็เป็นสังขารกิเลส เป็นสังขารสมุทัยลำพังสังขารเฉยๆ เป็นเครื่องใช้ของจิตทั้งนั้น ทั้งกิเลสทั้งธรรม ถ้าหากมีสติแล้วสังขารก็

เป็นมรรคไปได้ๆ พวกกันจำให้ตี เหลาะๆ แหละๆ ไปแก้งๆ ก้างๆ ท้ววัดท้ววา ไปไหนจนจะดูไม่ได้ณะเวลานี้ ออกไปข้างนอกก็จะดูไม่ได้ เข้ามาข้างในก็ดูไม่ได้ ไปไหนดูนะดูจริงๆ มันเลอะเทอะไปหมดนะวัดป่าบ้านตาดเวลานี้

เวลาเข้าออกในวัดนี้เหมือนกัน คำมีตยังตันเข้ามาตันออกไปอยู่ตลอดเวลา เลอะเทอะจริง ๆ นะ เมื่อวานนี้หรือวันไหนได้ดูเอา เราออกคำๆ แหละ ส่วนวันๆ ออกไม่ได้ มันรุ่ม พุดตรงๆ อย่างนี้ละ เราไปนี้ออกไปดูการดูงาน บกพร่องตรงไหนๆ เข้ามาก็สั่งๆ นี้ต้องได้ออก ตอนเช้าบ้างหรือตอนเย็นเจียบคนหมดแล้ว นึกว่าหมดคนแล้ว ออกมานี้ยังยั่วเยี้ยๆ อยู่นี้ มันยังงักกัน เมื่อวานก็ได้ดูเอาตรงประตูวัด มันเป็นยังงักวัดนี้เวลานี้มันเป็นตลาดลำเพ็งไปหมดแล้วเหรอ มันเลอะเทอะไปหมดแล้วนะ ดูแลไม่ทั่วถึง เพราะเอานิสัยเลอะเทอะเข้ามาก็มาเหยียบย่ำทำลายวัดให้แหลกเหลวไปหมด ผู้รักษาจะเป็นจะตายแล้วนะ จำให้ตีทุกคน ที่เข้ามาวัดให้มีกภูมิระเบียบ มีสติตั้งนะ อย่ามาแบบนิสัยเลอะๆ เทอะๆ อย่างนั้นเข้ามาก็มาเหยียบวัดเหยียบวาให้แหลกเหลวไปหมด เลยไม่มีอะไรดีนะ ศาสนาพุทธว่าศาสนาๆ ให้กิเลสเหยียบธรรมตลอดเวลาในบุคคลคนหนึ่งๆ จำให้ตีคำนี้ก็ตีให้พร

หลังจ้งหัน

(คณะชาวบ้านตาดมานิมนต์พระไปในงานทำบุญหมู่บ้านตาดประจำปี กำหนดกันวันที่ ๒๗ พฤษภาคม เป็นวันงาน) อันนี้ก็เป็นการทำบุญประเพณีพื้นฐานของบ้านมาดั้งเดิม เพราะฉะนั้นเราจึงไม่อาจห้ามหรือระงับได้ เพราะเป็นพื้นฐานมาตั้งแต่ปู่ย่าตายาย ทำบุญประจำปี เดือนพฤษภาคม นี้เราก็จะแยกให้พระนะ แยกแบ่งไปทางนั้น แบ่งไว้ทางนี้ พวกชาวบ้านทั้งบ้านเขาทำบุญที่โรงเรียน แล้วก็สวดมนต์และฉันเข้าที่นั่น เพราะฉะนั้นจึงแบ่งพระให้ไปฉันที่นั่นเสีย พระที่อยู่ที่นี่ก็มี เวลาจำเป็นเราก็แยกให้ อย่างนั้น ถ้าธรรมดาแล้วไม่ให้ เขาจะนิมนต์พระไปสวดมนต์ที่นั่นที่นี้ ฉันเข้าที่นั่นที่นี้ เรบอกตั้งแต่ต้นมือแล้วแต่สร้างวัด เรบอกไม่ให้ เราชี้แจงเหตุผลให้ทราบ ตั้งแต่บัดนั้นมาพระวัดนี้จึงไม่ได้ไปฉันที่ไหนๆ

เพราะเราเห็นใจท่านที่อุตสาหุมา ไม่ได้มาเพื่อขอขบเพื่อฉัน เพื่อนั้นเพื่อนี่ในที่ต่างๆ นอกจากขบฉันธรรมดาของท่าน แล้วก็ประกอบความพากเพียรให้เป็นความสะอาดสบาย เราจึงสงวนพระไว้เพื่อความหวังของท่านจะได้เป็นไปเพื่อความสะอาด หวังมาประกอบความเพียร เราจึงให้ความสะอาดแก่ท่าน ใครมานิมนต์ที่ไหนๆ เราประกาศไว้เลยว่าไม่ให้

ว่านั่นเลย หากว่ามีความจำเป็นเหตุผลลงรอยที่ควรจะให้ เราจะจัดการให้เอง เช่นอย่าง หมู่บ้านตาดนี้เราก็จัดการให้เอง

ในครั้งพุทธกาลก็มี เพราะฉะนั้นจึงต้องแบ่งสู้แบ่งรับกัน ครั้งพุทธกาลก็มีที่เขานิมนต์พระไปฉันที่นั่นที่นี้ในหมู่บ้านเขา มีมานะ ครั้งพุทธกาลมี ก็มีมาเรื่อย ๆ อย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องแบ่งสู้แบ่งรับตามเหตุผลโลกที่เห็นสมควร ถ้าว่าไม่รับก็ไม่ใช่ไม่รับ โดยประการทั้งปวง โดยหาเหตุผลไม่ได้ รับหรือไม่รับให้มีเหตุผลทุกอย่าง ที่ว่าไม่รับก็เพื่อพระทั้งหลายจะได้บำเพ็ญความเพียรด้วยความสะดวกของท่าน เพราะท่านมามุ่งอรรคมุ่งธรรมมาสู่ที่นี้ การอยู่บำเพ็ญท่านให้สะดวก ถ้านิมนต์ไปฉันที่นั่นที่นี้ งานภายนอกเลยมาทำลายงานภายในใจคือการบำเพ็ญธรรมให้เสียไป

เพราะเมื่อรับแล้วมันก็มีเป็นประจำ ๆ สุดท้ายพอตื่นเช้าก็ไปแล้ว ไปฉันที่บ้านนั้นบ้านนี้ กว่าที่จะกลับออกมาเราเคยดูนาฬิกาแล้ว ไม่ต่ำกว่า ๓ ชั่วโมงนะทั้งไปทั้งกลับมา อย่างน้อย ๓ ชั่วโมง ถ้าเป็นงานใหญ่ก็เพิ่มเข้าอีก ๆ เราพิจารณาอย่างนี้จึงต้องปฏิบัติอย่างที่ว่านี้ เพื่อความสะดวกสำหรับการบำเพ็ญของพระ อย่าให้ท่านกังวลกับสิ่งใดเลย ท่านมุ่งมาอาศัยเรา เราผู้รับท่านไว้เราก็ต้องพิจารณา จึงว่าไม่รับเป็นพื้นฐานเอาไว้ ส่วนที่จะแยกจะแยกตามเหตุผลโลกอะไรนั้นเราจะพิจารณาเอง แยกแยะให้เอง หลักใหญ่ให้พระสะดวกสบายในการภาวนา เราจึงปฏิบัติอย่างนี้ตลอดมา

อันนี้ในครั้งพุทธกาลก็มี เขานิมนต์ไปฉันในที่ต่าง ๆ สืบมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ที่นี้ทุกวันนี้เลยกลายเป็นกิเลสออกหน้าไปเสีย ไม่ได้ไปโดยธรรมนะ กิเลสลากไปเสีย นี่เสีย ในครั้งพุทธกาลก็ยังมี หมาไปรับพระมาฉันที่บ้าน ก็เคยอธิบายให้ฟังแล้ว เขาจะลองหมาของเขา เขานิมนต์เรียบบร้อยแล้ว พระท่านรับให้แล้ว เขาบอกตอนเช้าจะให้หมามารับ ให้หมามารับพระไปฉันที่บ้าน หมาก็มา เพราะเขาฝึกไว้เรียบบร้อยแล้ว ไม่ได้เป็นการดูถูกเหยียดหยามกัน เป็นการแสดงความสามารถของหมาว่านั่นเถอะนะ เขาบอกว่าถึงเวลาแล้ว ตอนเช้าหมาจะมารับไป ให้ไปกับหมาเลย

ถึงเวลาแล้วหมาก็มา พอหมามาท่านก็ไป ครองผ้าไป พอไปแล้วมีทางแยกทางแยะตรงไหน ทางที่ตรงไปหมาพาไปท่านไม่ไปเสีย ถึงทางแยกทางไหนท่านก็แยกไป หมาก็ไป คาบชายจิวรดึงกลับมา คาบชายจิวร ชายสบงท่านดึงกลับมาแล้วก็ไป เอ้า ทางแยกทางนี้พระท่านจะลองหมา ทั้งหยอกหมาด้วย ทดลองภูมิของหมาด้วย ถึงทางแยกท่านก็แยกไปนี่เสีย หมาก็วิ่งไปคาบแล้วดึงมา นี่ในตำราเป็นอย่างนั้น มันรู้จริง ๆ หมา มันก็มีแต่หมาของพระนางเจ้ารำไพพรรณี หมาตัวนี้กับหมาตัวนั้นแปลกกัน พระนางเจ้ารำไพพรรณีท่าน

ให้หมาคาบกระเช้าเล็กๆ ตามท่านไปจ่ายตลาด เขามาเล่าให้ฟังขบขันดี คือมันเป็นความจริง วันไหนไปตลาดคนเขาก็รู้หมาคาบกระเช้าไปข้างหน้า

ที่วันนี้จะเกิดเหตุ ในตลาดมันมีหมาด้วย พอเห็นหมาตัวนี้คาบกระเช้าไป หมาทั้งหลายก็มาไล่กัด โอ๊ย กระเช้าไม่ทราบตกไปไหน หมาร้อง วิ่งใหญ่เลย หลงทิศไปเลย หมาตัวนั้น มันเกิดเหตุตรงนั้น หมาตัวนี้เกิดเหตุ หมาตัวไปนำพระไม่เกิด หมาตัวนำพระนางเจ้ารำไพพรรณีนี้เกิดเหตุ ตั้งแต่นั้นท่านไม่เอาหมาไปอีกเลย ทุกวันไปไม่มีหมามันก็ไปสบาย ที่นี้หมาในตลาดมันมีหลายตัวรู้มไล่กัดเอาเลย ร้องวิ่งหลงทิศไปเลย ตั้งแต่นั้นมาท่านไม่เอาหมาไปอีกละ

เมื่อวานนี้ก็อุตสาหไปสองด่าน หล่มสัก ไม่ใช่เล่นนะ ไปด้วยความสงสารนั่นละ มีอยู่สองด่าน รวมทั้งหมดดูเหมือน ๒๗ ครอบครัว เราจัดให้แต่ละครอบครัวเสมอกันหมด ข้าวสารครอบครัวละหนึ่งถุงเป็นพื้น ถุงละ ๑๒ กิโล จากนั้นก็น้ำตาลครอบครัวละหนึ่งกิโล คือเอามากกว่านั้นไม่ได้มันหนัก..รถ ได้พอดีเท่านั้น กับปัจจัยให้ครอบครัวละห้าร้อยๆ ทุกครอบครัว ส่วนเด็กไม่กำหนด เด็กมีเท่าไรก็ให้คนละหนึ่งร้อยๆ ไม่กำหนด เด็กมีมากมีน้อยเท่าไรให้หมดทุกคนคนละร้อยๆ ทั้งนั้น ไปไม่ลงรถนะ ตั้งแต่ขึ้นรถไปจนกระทั่งกลับมาไม่ลงที่ไหนเลย นั่งอยู่ในรถ เปิดท้ายรถแล้วก็เอาของออก นับครบจำนวนแล้วก็ปิดประตูรถก็ก พุดกับเขาสองสามคำ ไม่ลงแหละ เราเคยมาส่งมาเสียธรรมดาของเรา มาตามอัยยาศัยเรา เขาก็มารูมอยู่ข้างๆ ไม่พุด พอของลงเสร็จแล้วก็ว่า ไปละนะ ปิดประตูก็กแล้วไปเลย ทางด่านโน้นก็เหมือนกัน ไม่ลงรถเลยตั้งแต่ออกจากวัด นั่งรถตลอด มาลงรถที่เดียวนี้

พอลงรถนี้คนมาจากที่ไหนบ้าง จังหวัดตากหรือใจ มากันมากมายเต็มอยู่ที่นี่ เราเห็นดเห็น้อยเมื่อยล้าเต็มที่แล้ว ลงจากนั้นยังจะมารับแขกมันไม่ไหวแล้ว เขามาธุระอะไรบ้าง ถามเหตุผลกลไก ว่าอยากมาราบมาไหวเฉยๆ เอ้อ ถ้าอย่างนั้นให้ไปกราบไหว้เสีย อย่าให้ลงไปเออะเห็น้อยมาก ลงรถแล้วไปเลย ไม่ลงมาเลย อย่างนั้นซิถ้าเล่นกับแขกแล้วตายจริงๆ นะ ไม่หวาดไม่ไหว ไปที่ไหนเหมือนผู้ต้องหา ปิดม่านไว้ภายในไม่ให้ใครเห็น จะสั่งเสียอะไรก็สั่งออกมาจากภายในๆ ต้องการอะไรๆ ตามข้างทาง สั่งเสียออกมาแล้วให้เขาไปรับ เราไม่ให้ใครเห็นแหละ ไปที่ไหนแบบเดียวกันหมดเลย

ไปสกลนครเมื่อวานขึ้นนั้นก็เหมือนกัน ไปที่แรกดูไม่เห็นใคร เราลงรถปั๊บแล้วก็เข้ากราบพระธาตุพ่อแม่ครูจารย์มันที่พิพิธภัณฑ์ประมาณอยู่ในย่าน ๑๒-๑๓ นาทีเสร็จนั้นแล้วออกมา โอ๊ย มาเต็มอยู่แล้ว ตั้งเก้าอึ่งเก้าอี้ต้อนรับอะไรเรียบร้อยแล้ว เราก็มายืนอยู่ที่

เก้าอี้ ชี้แจงเหตุผลให้ทราบทุกอย่างๆ ขออย่าให้นั่งเลยเถอะ มาจากนั้นก็ออกจากแขกแล้ว ก็มาที่นี่ ให้รับที่นอนที่นี่ไม่ไหวละหลวงตา เวลานี้ไม่สบายอยู่แล้ว ต้องขอภัยนะไม่นั่งละ พอว่างั้นแล้วก็ไปเลยไม่นั่ง ถ้านั่งนี้จะเสียเวลาไปเท่าไร คุณไปเท่าไร กำลังออกเท่าไรๆ ไม่นั่งแหละดี ออกมาก็ยืนพูดให้เขาทราบเหตุผลแล้วขึ้นรถมาเลย มันเหน็ดเหนื่อยแล้วไม่อยากจะเล่นกับอะไรแล้วทุกวันนี้ ไปนี้ก็ไปเพราะความเมตตาทั้งนั้นนะ ถ้าไม่ใช่เมตตาไม่ไปแหละ แต่นี่อำนาจความเมตตา ซอกแซกซิกแซกไปหมด ยิ่งโรงพยาบาลที่ไหนจำเป็นเข้าไปเลย ที่ไหนอยู่นอกๆ ไม่ค่อยเข้า ไปอย่างนั้นเป็นประจำๆ ด้วยความเมตตาสงสาร

นี่ที่พูดไปเมื่อวานนี้ เสไฟฟ้าจะเอาเข้ามาที่ตำหนักนี้นะ ทางบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายเห็นดีกันอย่างนั้น แน่ะ ตกลงเราก็อนุโลม แต่ที่จะให้เราทำอย่างนั้นเราไม่ทำ วัดป่าพระพุทธเจ้า-พระสาวกทั้งหลายไม่เห็นมีไฟฟ้า มันก็จำอยู่ข้างใน เอาไฟฟ้ามายังนอก มาจำอยู่ข้างนอก ข้างในนี้หลับหูหลับตามีตบอดทั่วโลก พระพุทธเจ้าไม่เห็นมีไฟฟ้า สาวกไม่เห็นมี ท่านอยู่ในป่าในเขาแต่จิตใจของท่านจำไปหมด นี่หลักใหญ่อยู่ตรงนี้ แต่เราไม่เคยพูด เคย เป็นแต่เพียงว่าในวัดนี้เราไม่เอาไฟฟ้า

นี่อย่างอนุโลม เห็นไหมมันลูกกลมเข้ามาก็มีที่นี่ ตั้งโรงไฟฟ้าเล็กๆ อยู่ที่นี่ ถึงเวลาแล้วให้ปิดไฟฟ้า นอกจากเวลาจำเป็นก็เปิด นอกนั้นไม่ให้มี ทีแรกไม่ให้มีเลย แต่เรื่องราวมันลูกกลมเข้ามาๆ จึงอนุโลม แล้วก็ยังมีเสไฟฟ้าเข้าตำหนักอีก นี่ก็เป็นบรรดาลูกศิษย์ลูกหาเขาอยากทำกัน เราก็พิจารณาเหตุผลก็ เอ้อ เพื่อเฉลิมพระเกียรติท่านก็ทำเสีย เราก็ว่างั้น เพราะฉะนั้นเขาจึงจะมาเป็นเสไฟฟ้าเข้ามาตรงนั้น นี่ละเรื่องอนุโลมอนุโลมทางนั้นอนุโลมทางนี้ ทางธรรมเลยถูกเหยียบๆ เรื่อยนะ

ทางวัดเราให้มีขอมมีเขตนะ ต่อไปนี้เราจะยิ่งจำกัดแล้วนะ หมดเวลาแล้วจะให้ ต.ช.ด.ยืนเฝ้าอยู่ประตูเลยนะ ไม่สมควรดีไม่ดีตรวจบัตร คือมันรุ่มร่ามๆ มากไปดูไม่ได้เลยนะ ถึงเวลาที่ควรจะงดเรื่องการไปมาหาสู่กันนี้ก็ไม่มีเวล่ำเวลา เมื่อวานนี้ออกไปก็เห็นเด็กรุ่นๆ ไม่ได้เรื่องได้ราว ซีมอเตอร์ไซด์มาเที่ยวเล่นตามวัดตามวา มาหน้าประตูก็ขนาบเอาเสีย ก็อย่างนั้นแล้ว ถ้าออกไปเจอก็เอาแหละ ไม่ว่าใครเข้ามาถ้าผิดเวลา เพราะส่วนมากเราจะไปตอนเวลาคนเลิกแล้ว เราถึงจะต้อมออกไป ออกไปดูคลองน้ำนุ่น เขาทำไปถึงไหนๆ แล้วถึงได้ออกไป ก็ได้ดูเอาเสียบ้างเมื่อวานนี้ ให้ระวังนะใคร

นี่ถ้ามันรุ่มร่ามๆ เข้าไปไม่ได้นะ ไล่หนีหมดจริงๆ มันยุ่งเปล่าๆ ไม่เห็นได้เกิดประโยชน์อะไรเท่าที่ควรนะ ว่ามาภาวนาหรือมานอน มาระเกะระกะ มาขวางหูขวางตา มาทำลายวัดก็ได้ นี่ เราไม่ได้ไว้วางใจนะสิ่งเหล่านี้ มาให้ตั้งอกตั้งใจ มีกฏมีระเบียบ มีข้อบังคับ

ถึงเวลาเข้าออกท่านก็บอกแล้วควรจะทำได้แล้ว รุ่มร่ามๆ ได้ยังไง ดีไม่ดีต่อไปจะให้ ต.ช.ด.ยืนอยู่ประตูตรวจใครเข้าออกไม่มีเวลา เวลาแล้วตรวจละตรงนั้น ถึงเวลาที่ จะปิดประตูแล้วตรวจ เวลาธรรมดาก็ปล่อยธรรมดา ถึงเวลาที่ควรจะทำให้มีขอบเขตต้อง ปิด ที่นี้ต้องตรวจกันละซิ ไปอะไร เข้าไปแล้วนะ เลอะเทอะเข้าไป

ในวัดสำหรับพระนี่ใครเข้าไปยุ่งไม่ได้ นี่เราสังเกตตัวเอง จะมีแต่คนของวัดที่รับใช้ พระเข้าออก ผู้ชายเข้าออกรับใช้พระเท่านั้น นอกนั้นไม่ให้จูนจ้าน ไม่ว่าผู้ชายผู้หญิงเข้าสู่ สีส้มห้าไม่ให้เข้า เป็นท่าเลขของพระท่านภาวนา ไปดูซิท่าเลขของพระ สถานที่เหมาะสมๆ ร้านเล็กๆ หรือกระท่อมเล็กๆ หูหระอะไรอย่างนี้ ไม่มีในนั้น เข้าไปข้างในร้านเล็กๆ ท่านอยู่ภาวนาของท่าน ทางจงกรมติดแนบๆ อยู่ตลอดเวลา นั้นท่านทำความเพียร อะไร เจริญมันสู้ใจเจริญไม่ได้นะ ใจเจริญด้วยธรรมนี้สงบเรียบร้อย ใจเจริญด้วยกิเลสตัณหา มีแต่ ฟืนแต่ไฟ

เห็นไหมละโลก จุดไหนที่ว่ามีธรรมสงบเรียบร้อยไม่มี ร้อนเป็นไฟกันทั่วโลก นี่ก็ เพราะกิเลสมันออกเพ่นพ่าน ใครก็ต่างคนต่างส่งเสริมกิเลสด้วยทิฐิมานะ อำนาจบาตร หลวงป่าๆ ถิ่นๆ มาแบ่งกันละซิ แล้วก็ทะเลาะกัน กัดกัน ชกกันพินาศฉิบหาย ได้ยินเป็น ประจำไม่ใช่หรือ มีแต่กิเลสออกทำงาน ถ้าธรรมออกทำงานแล้วไม่มี มีแต่ความสงบ ร่มเย็น ฟังเสียงเหตุเสียงผลธรรมถูกต้องดีงามปฏิบัติตามนั้น อะไรไม่ถูกปิดออกๆ ต่างคนก็ต้องฟังเสียงกัน ไม่ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อยให้ถือธรรมคือเหตุผลโลก ควรหรือไม่ควรซึ่งเป็นหลักใหญ่ เป็นอำนาจใหญ่

อำนาจของกิเลสตัณหาให้ฟังเสียงธรรม ถ้าเอาธรรมมาเป็นบ่อแล้วฉิบหายหมด ถ้าเอากิเลสเป็นบ่อให้ธรรมเป็นผู้บังคับบัญชา แม้คนมีกิเลสอยู่ก็มีความสงบเรียบร้อยได้ นะ ถ้าไม่มีธรรมแล้วเป็นอันว่าแหลกเหลวไปหมด เห็นไหมโลกกว้างแสนกว้างหาความสงบที่ ไหนได้ มันเป็นโลกแห่งกิเลส และเป็นโลกของคนส่งเสริมกิเลส มันก็มีตั้งแต่ทิฐิมานะ อวดดีอวดเด่น อวดกำเจ้าของ อวดอำนาจเจ้าของ สุดท้ายก็ตายได้ด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่า อำนาจมากอำนาจน้อย กิเลสจับหัวไสเข้ากัดกันตายไปเลย พินาศฉิบหายไปเลย

นี่ก็เห็นอยู่ไม่ใช่หรือ เตี้ยวันนี้ก็เด่นอยู่ ใจกลางโลกเสียด้วย ผู้ใหญ่เสียด้วยพาเป็น เด็กเล็กเด็กน้อยก็เลยร้อนไปตามๆ กันหมด จากผู้ใหญ่ที่ว่ามีอำนาจบาตรหลวงแบ่งกำ เจ้าของนั่นเอง แต่มันไม่พ่นตาย ใครจะเก่งขนาดไหนมันก็ตาย ถ้ามีธรรมไม่ว่าผู้ใหญ่ ผู้น้อยฟังเสียงธรรมเสียงธรรม เอาธรรมเป็นใหญ่แล้วสงบเรียบร้อยไปหมด ตั้งแต่ส่วนย่อย ถึงส่วนใหญ่

มีศาสนาเท่านั้นที่จะระงับดับทุกข์หรือความวุ่นวายทั้งหลายเหล่านี้ได้ แต่เป็นศาสนาที่เป็นอรรถเป็นธรรมจริงๆ นะ ไม่ใช่ศาสนาสักแต่ว่าตั้งขึ้นมาด้วยคลังของกิเลสเป็นเจ้าของศาสนา อันนั้นเป็นกิเลสเป็นเจ้าของศาสนา แล้วบงการไปทางใด บริษัทบริวาร เคารพนับถือแล้วก็เอาโครงการของกิเลสนี้้ออกเผากัน อวดกัน ดีไม่ดีก็ว่า ศาสนาเราดี ศาสนาเขาไม่ดี นั่นแหละที่นี้มาแข่งศาสนากัน อวดก้ำมกัน แล้วสุดท้ายพวกศาสนาต่อศาสนา มันก็กัดกันเหมือนหมาได้ นั่น ถ้าศาสนาเป็นศาสนาที่เป็นอรรถเป็นธรรมจริงๆ แล้วไม่ได้มาแข่งกันนะ เอาปฏิบัติไปเถอะ ถ้าปฏิบัติตามศาสนาแล้วดีทั้งนั้น ตามธรรมนะ เย็นไปหมด ศาสนามันต่างกัน

ศาสนาของคนมีกิเลสก็มี ศาสนาของผู้สิ้นกิเลสแล้วก็มี อย่างพุทธศาสนาเป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส แนะนำสั่งสอนที่ไหนมีแต่ความสงบร่มเย็นเป็นสุขไปๆ เข้ามาส่วนย่อยแม้แต่ตัวเองก็มีความสงบเย็นใจ ขยายไปถึงเพื่อนถึงฝูงเป็นกลุ่มเป็นก้อนเล็กๆ น้อยๆ ก็สงบร่มเย็นเป็นจุดเป็นดอนไป ถ้าธรรมอยู่ที่ไหนกว้างออกไปก็เย็นไปเรื่อยๆ ถ้ากิเลสเข้าไปตรงไหนแตก เหมือนหม้อ หม้อเล็กหม้อใหญ่กิเลสทับแตกหมดเลย อย่างน้อย ร้าวรานๆ เพื่อจะแตก กิเลสเข้าไหนไม่มีทางดีแหละ ทำให้แตกไปหมด

โลกนี้ถือว่าเป็นโลกผู้ฉลาด แต่มันฉลาดด้วยกิเลสละชิ มันจึงฉลาดด้วยความเบียดเบียนฆ่าฟันรันแทงกัน ก่อฟันก่อไฟเผาไหม้กัน มันฉลาดด้วยกิเลส แต่ละคนๆ ก็ปฏิบัติตนอย่างหนักแน่นมันคงเสียด้วยว่าถือศาสนานั้นศาสนานี้ ถ้าศาสนาเป็นสิ่งที่ระงับดับทุกข์จริงๆ มากัดกันทำไม ถ้าไม่ใช่ศาสนาโครงการส่งเสริมกิเลสให้เอาไฟเผากันเท่านั้น ศาสนามีเต็มโลกเต็มสงสารจึงไม่มีความหมายเพราะไม่ใช่ศาสนธรรม ที่จะนำบุคคลให้มีความสงบร่มเย็น เป็นศาสนาที่ส่งเสริมกิเลสให้เอาไฟเผากัน นี่ละศาสนามันต่างกัน

ศาสนาของคนมีกิเลสก็เป็นคลังกิเลส โครงการของกิเลสออกจากเจ้าของศาสนา ดีกระจายออกไปไหนเป็นแขนงของกิเลสทั้งนั้น ก่อฟันก่อไฟได้หมด ถ้าเป็นศาสนธรรมแล้ว ก่อไปที่ไหนกระจายออกไปให้สว่างสงบร่มเย็นทั่วหน้ากันไปหมด นี่มันต่างกัน ศาสนามันมีสองประเภท ศาสนาของผู้สิ้นกิเลสสอนให้สงบร่มเย็น สามโลกธาตุสอนได้หมด เช่น พระพุทธเจ้า แต่ศาสนาของผู้มีกิเลสมีมากมีน้อยก็มีฟันมีไฟไปด้วยกัน เป็นโครงการของฟันของไฟของกิเลสไปด้วยกัน เผากันได้ทั่วโลกดินแดน ศาสนาจะมีมากน้อยเพียงไรไม่มีความหมาย เพราะเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น

โลกหาความสงบร่มเย็นไม่ได้เพราะไม่มีธรรม มีแต่คำว่าศาสนาเป็นคำสอนของกิเลสก็ได้ เป็นคำสอนของธรรมก็ได้ ศาสนา แปลว่าคำสอน การสอน ถ้าว่าธรรมก็คำสอนของธรรม แน่ะ ศาสนาของกิเลสเป็นคำสอนของกิเลส ตีไปได้ทั้งนั้นละ เราดูตัวของเราซิ วันไหนที่กิเลสรุกรานจิตใจมาก ๆ วันนั้นภาวนาหาความสงบไม่ได้นะ เราดูหัวใจเรานี้ก็แล้วกัน ถ้าวันไหนจิตใจฟุ้งซ่านรำคาญกับเหตุการณ์ต่างๆ แล้ววันนั้นภาวนาไม่เป็นท่า กิเลสเป็นพินเป็นไฟนั้นเผาแหลกไปหมดเลย ต้องได้ระงับดับกันอย่างรุนแรง ความเพียรชัดเข้าไป ๆ

อย่างเมื่อเช้านี้พูดถึงเรื่องการตั้งสติ การตั้งสตินี้เป็นพื้นฐานแห่งการปราบกิเลสไว้ไม่ให้พองตัว ใครมีสติอยู่ตลอดเวลา นั้นละกิเลสไม่เกิดตลอด พอเปลือเมื่อไรกิเลสคือสังขารปรุงแล้ว เป็นเรื่องของกิเลสปรุงขึ้นมากว่าเอาไฟมาเผาตัวเองและเผาผู้อื่นไปได้ จึงต้องให้ระงับดับเรื่องสังขารด้วยสติให้ดี ฝึกหัดเบื้องต้นให้มีสติ อย่างผู้ปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพาน จริง ๆ ให้มีสติกับจิต กับคำบริกรรมติดกัน ต่อไปนี้ตั้งรากฐานนี้แล้วกิ่งก้านแขนง-ความเฉลียวฉลาดจะค่อยแผ่กันไป ด้วยการส่งเสริม คือการพิจารณาทางด้านปัญญา มันก็กว้างขวางออกไป

นี่ละสติเป็นสำคัญอย่างนี้เอง ถ้ามีสติอย่างนี้แล้วจะทำการทำงานอะไรก็เป็นสัมปชัญญะ รู้รอบในตัวเองและรอบในหน้าที่การงานไม่ค่อยผิดพลาดนะ ถ้าไม่มีสติเลยเลอะ ๆ เทอะ ๆ ทั้งนั้น วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ เอาละนะพอ วันไหนได้เทศน์ทุกวัน ๆ เหนื่อยนะ เหนื่อยมาก

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th